

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 7.

16de februar 1896.

22de aarg.

Slagsmaal.

Børneblad.

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. I pakker til en adresse paa over 5 ekemplr. levers det for 40 cents, og over 25 ekemplr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar erpeditjonen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsstolen.

Tredje aargang.

7. løkke.

Den tredje artikel.

IX. Om kirken.

A. Den sande usynlige kirke.

ABC-klassen: Ef. 5, 25-26: Kristus elskede menigheden og hengav sig selv for den, forat han kunde hellige den, idet han rensede den formedelst vandbadet i ordet.

Katekismus-klassen: Samme som ovenfor og Ef. 2, 20-22: I er opbyggede paa apostlernes og profeternes grundbold, idet Jesus Kristus selv er hovedhjørnestenen, i hvem den hele bygning bliver sammensflettet og vokser til et helligt tempel i Herren, i hvem I ogsaa bliver medopbyggede til en Guds bolig i Aanden.

Forklarings-klassen: Samme som ovenfor og Ef. 4, 1-3 (Sp. 406).

Wink.

„Jeg tror — en hellig almindelig kristelig kirke.“ (Kirken indvielse paa pinsedag, Bbh. 99.)

— Kirken, de helliges samfund: Vor kirke bekfender i den Augsburgske Konfession: „Kirken er de helliges forsamling, i hvilken evangeliet rettelig forkyndes og sakramenterne rettelig forvaltes.“

— Luther siger: „Udenfor kristenbeden, hvor evangeliet ikke er, der er heller ingen forlæbelse, ligesom der heller ikke kan være nogen hellighed.“

— Udenfor kirken er der ingen frelse, ligesom der udenfor Noahs ark ingen redning var.

— Til den kristne kirke hører blot de troende, men ogsaa alle troende.

„Jeg tror en kirke“: Den kristne kirke kaldes usynlig, fordi ingen uden Gud kan se i andres hjertes den tro paa Kristus, ved hvilken vi bliver dens sande lemmer.

— Den bekfendte Waltersdorf var prest i Berlin i midten af forrige aarhundrede. Han

øvede her en i mange henseender velsignelsesrig gerning. Han havde en merkelig evne baade til at tugte og trøste. Engang som han sad i en kreds af venner, der havde samlet sig om ham til opbyggelse, spurgte han: „Hvad er hovedsagen for at kunne blive salig?“ Den ene nævnte dette, den anden hint; men svarene blev forfaste. Endelig sagde han: „Nei, hovedsagen er at gaa paa Waltersdorfs opbyggelser. De, som gjør det, hører til den kristelige kejsergarde, ikke sandt?“ Det var ikke frit for, at en del af hans menighedslemmer havde begyndt at hæve sig over andre og saagodt som at regne sig selv som de eneste rette lemmer af den kristne kirke, fordi de saa flittig gik og hørte Waltersdorf. De forstod tugten, og tugten hjalp.

— „Jeg tror en kirke“: Da kirken bestaar af dem, som er forenede med Kristus og lemmer paa hans legeme, saa er det klart, at det baand, som forener dem med ham, forener dem til et med hverandre. Dette levende baand mellem Kristus og hans legeme er den Helligaand, som han udgiver i dem, der ved troen er forenede med ham. Det er saaledes den Helligaand, som gjør kirken til et. Det menneskelige legeme er et, fordi en sjæl aander i alle dets lemmer; og kirken er en, fordi dens lemmer alle drives af den Helligaand.

— „Jeg tror en hellig kirke“: Den kristne kirke er hellig, fordi dens medlemmer alle ved troen har del i Kristi hellighed og retferdighed, samt fordi de tjener ham med hellige gerninger.

— „Jeg tror en kristelig kirke“: Past. Juncke fortæller: Læger jeg ikke feil, saa var det i det gamle Nürnberg, jeg for mange aar siden saa en række af billeder, der ikke alene paa grund af sin ælde og sit kunstværk, men ogsaa af andre grunde tiltrak sig min opmærksomhed. Det var et træskærerarbejde, en gruppe, der fremstillede vor Herre Jesus Kristus og hans apostler. Jesus stod, som det sømmer sig, øverst; under ham trindis de tolv. Under Kristus-billedet var en strue. Dreiede man paa den, saa løsnebe ikke blot denne figur, men ogsaa alle apostlerne tabte ligebeggen og styrtede ved den mindste berøring ganske om. Derimod kunde man strue hver enkelt apostel løs, uden at det havde nogen indflydelse paa Kristus-billedet. — Ikke sandt, den gamle mester, der arbejdede billedet saa kunstfærdig, har derved holdt en vaffer og mægtig prædiken for alle sine beundrere baade før og nu —? Den lyder saa: Læg aabenbaringens Kristus ud af kristendommen, overbevis ham om en synd, mal ham med en eneste plet, og alt falder sammen. Alle apostler og profeter er da intet; de falder med ham; deres tro er da daarftab, og deres prædiken forængelig. Derimod behøver Guds menighed paa jorden ikke at fortvile, om hist og her en apostel eller profet falder. Guds menigheds tilværelse staaer ikke derfor i fare.

Lessons for the Sunday School.

THIRD YEAR.

7. Lesson.

THE THIRD ARTICLE.

IX. The Church.

A. The Invisible Church.

ABC Class: Eph. 5, 25, 26: Christ loved the Church, and gave himself for it, that he might sanctify and cleanse it with the washing of water by the Word.

Catechism Class: Same as above, and Eph. 2, 20-22: Ye are built upon the foundation of the apostles and prophets, Jesus Christ himself being the chief corner stone; in whom all the building fitly framed together groweth unto an holy temple in the Lord; in whom ye also are builded together for an habitation of God through the Spirit.

Explanation Class: Same as above, Eph. 4, 1-3 (Qu. 406).

SUGGESTIONS.

"I believe in one holy Christian Church."

(Dedication of the Church at Pentecost, B. H. 99).

— The Church is the Communion of Saints: It would be as unreasonable to call all the inhabitants of a country an army, because they heard the call to arms, as to call all who hear but do not obey the gospel, the Church. The army consists of those who actually enrol themselves as soldiers; and the Church consists of those who actually repent and believe in obedience to the gospel.

— He cannot have God to be his Father, who owns not the Church as his mother.

— "I believe in the Church": The Church of Christ on earth cannot be moved, because it is that on account of which all earthly kingdoms exist.

— Like the oak that strikes its roots deeper, and clings to its rocky soil the more tenaciously, as the storm beats and the tempest rages, so the Church has been strengthened amid the rigors of persecution and nourished by the blood of her martyrs.

— As we may say of a rock—nothing more quiet, because it is never stirred; and yet nothing more unquiet, because it is never assaulted;—so we may say of the Church—nothing more peaceable, because it is established upon a rock; and yet nothing more unpeaceable, because that rock is in the midst of seas, winds, enemies, and persecutions.

— The Church of Christ, which is partly mili-

tant and partly triumphant, resembles a city built on both sides of a river. There is but the stream of death between grace and glory.

— "I believe in one Church": The Church is one, because it embraces all the people of God. It is one, because there is none other.

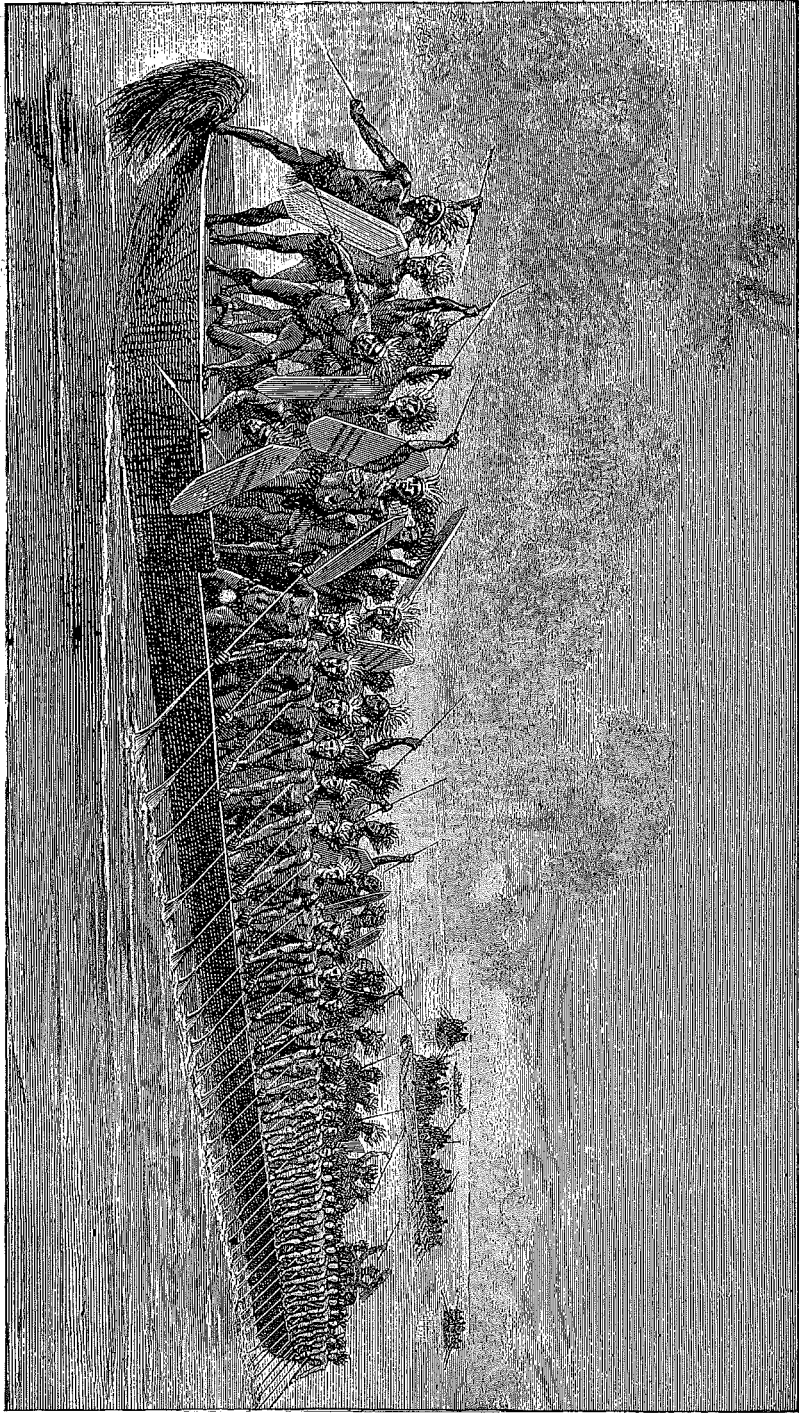
— An organ is composed of several instruments, the choir, the swell, the pedal, the great; and many stops, the diapason, the flute, the trumpet; and yet it is one. And the Church is one. One Spirit—one breath of wind turned on by one living hand makes all the organ vocal.

— Take a mass of quicksilver, let it fall on the floor, and it will split into a vast number of distinct globules. Gather them up and put them together again, and they will coalesce into one body as before. Thus God's elect on earth are sometimes crumbled and distinguished into various parties, though they all are, in fact, members of one and the same body of Christ. But when taken up from the world and put together in heaven, they will constitute one glorious, undivided church for ever and ever.

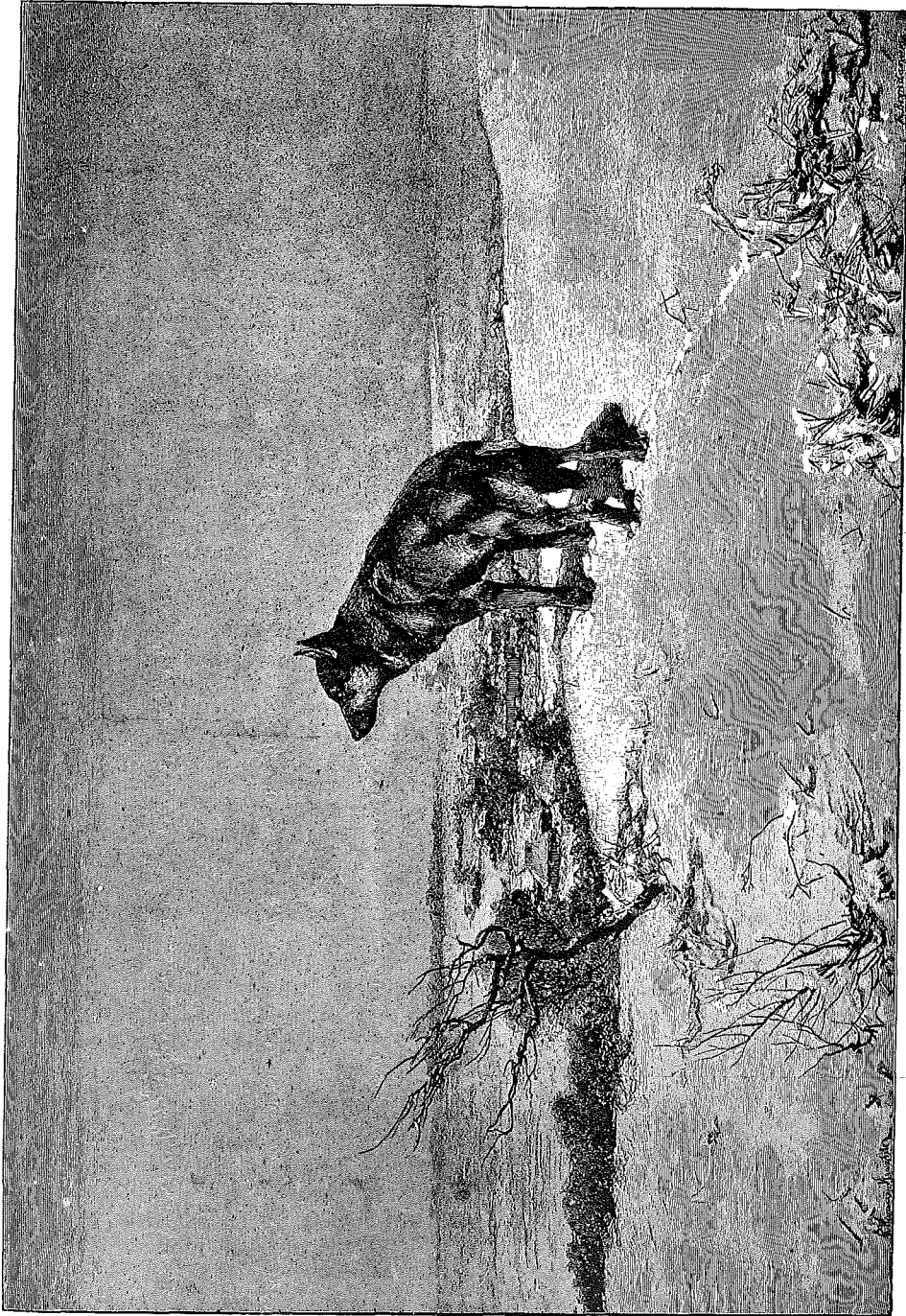
— Wherin consists the unity of the body, but in this that there is one life uniting, making all the separate members one? Thus the unity of the Church consists in submission to Christ.

— "I believe in the Christian Church": The presence of Christ constitutes a Church.

— It is possible to have a great show of spiritual prosperity, without an inner reality corresponding to it. They tell us, that when a Russian Empress, in days gone by, wished to make a progress through her dominions for the purpose of inspecting them, those who were interested in keeping her blinded to the real state of the case, contrived to surround her with tokens of prosperity even in the most unprosperous regions. Sending their emissaries a day's march in advance of the royal company, they extemporized scenes of rustic happiness. Villages, hastily erected, were surrounded by gardens, and these gardens filled with flowers and shrubs. The neighboring peasantry, dressed and tutored for their part, were brought in. Flocks and herds were gathered together for the occasion. And when the Empress came, a smiling prospect of abundance and comfort everywhere met her view. The next day the monarch departed, well pleased with what she had seen. Then the flocks and herds were scattered; the flowers withered; the cottages were pulled down; the peasantry, after one day's masquerading, returned to their squalor and degradations, and the actors in the wretched farce hastened forward to repeat it at the next station at which their duped and deluded mistress intended to rest. We have here an emblem of church-life and religious movements grounded upon some human devise, and not upon the truth and the blessing of Christ. Truly, "except the Lord build the house, their labor is but lost that build it."

Srigafih pa'a øvre Gorgo.

1. 4. 1. 1. 1.

Den lille franskmænd.

(Fortsættelse.)

„Saa, saa er det min kjære Johanna“, sagde Lorents, „hvis vi ikke havde taget barnet i huset, saa havde vi nu maattet forlade huset med vore egne børn. Idet vi viste en velgjerning mod dette barn, har Gud derved gjort en endnu større velgjerning mod os og vore børn. — O lad os takke ham for al hans godhed og kjærlighed.“

8. De fremmede krigsmænd.

Det var allerede blevet høsten, og træernes blade var begyndt at gulne; men endnu havde ikke nogen fremmed krigsmænd vist sig ved den lille venlige landsby; man merkede blot af de store skatter, at der var krig i landet. Da hørtes pludselig en aften lyden af krigstrummer i den lille dal. Et fransk regiment marscherede gennem landsbyen, og et kompani blev tilbage der — man vidste ikke for hvor lang tid. Johanna var ængstelig for, at de viste sig fiendtlig mod Ludvig, og kanske ogsaa vilde lade sin forbitrelse gaa ud over hende og hendes mand, fordi de havde optaget ham i sit hus, — den lille gut var jo søn af en fransk adelsmand, som havde maattet flygte fra sit hjem og land. Lorents fik bud om, at ogsaa han maatte have en soldat i huset hos sig, og at han skulde møde under den store lind for at tage imod ham.

Ludvig vilde straks tage paa sine bedste klæder for at være pen, naar han skulde hilse paa den fremmede; men Johanna sagde: „Det er bedst, at du beholder paa dine hverdagsklæder; du vil være tryggere, naar du ikke ser finere ud end vor Konrad. Vøgt dig endelig for at tale fransk, lad ikke et fransk ord komme over dine læber; eller faar soldaterne straks vide, hvem du er. Vi maa ialfald først lære deres sindelag at kjende.“

Da soldaten, der havde et meget krigerisk udseende, traadte ind i den renlige stue og saa sig omgivet af bare venlige ansigter, syntes han at blive meget vel tilfreds. Han satte sig ved bordet og stoppede sin pipe. Ludvig skyndte sig at bringe ham en brændende stikke til at tænde pipen med, og Konrad satte et krus med godt øl frem for ham. Vise dækkede imidlertid bordet. Da soldaten

hadde røgt ud sin pipe og bankede den ud, skyndte hun sig at bære suppen ind; Ludvig kom bagefter med et par stegte duer og Konrad med nogle grønnsager. Den alvorlige krigsmænd smilede tilfreds og nikkede taus med hovedet; han syntes godt om, at børnene var saa ivrige for at opbarte ham. Og manden smagte ham aabenbart ogsaa udmerket godt. Mens han spiste, sad Ludvig henne i en krog og vendte ikke et øieblik sine øine fra manden.

En stund efter, at den franske soldat var færdig med at spise, kom en af hans kamrater ind for at snakke med ham, og de begyndte en meget lidlig samtale. Hvorledes frydede ikke Ludvig sig ved atter at høre sit modersmaal; det var ligesom en himmelsk musik for ham. Tilslidst sprang han op og tiltalte de to soldater paa fransk. Soldaterne stirrede forbausede paa den vakre gut i bondeklæder, som talte saa flydende og rent fransk til dem. De tvilede ikke et øieblik om, at han var fransk af fødsel, og spurgte, hvorledes han var kommen did. Ludvig fortalte da, hvorledes han havde været paa reise med sin mor, men hvorledes han havde ladet sig narre af gjøgen ud i skoven og her faret vild, men senere var funden af Lorents, i hvis hjem han havde faaet en saa kjærlig modtagelse. Begge soldater viste den største interesse for den lille gut, og det var saa langt fra, at de blev forbitrede paa Lorents og hans hustru, fordi de havde taget sig af den lille gut; tværtimod var det modsatte tilfældet; de trykkede hjertelig det brave ektepars hænder og søgte, saa godt de kunde, at vise sin taknemmelighed for deres opførsel mod gutten.

Næste morgen var det allerede bekjendt blandt alle soldaterne, at der var en liden fransk gut i landsbyen. Mange soldater kom hen til ham og morede sig ved at tale med ham. Men den officer, som kommanderede kompaniet, indbød Ludvig til at spise middag sammen med sig. Ludvig skyndte sig ovenpaa og kom snart ned igjen i sine bedste klæder — den dragt, han havde paa, da Lorents fandt ham i skoven. Johanna kjæmmede hans smukke sorte haar, og saaledes pyntet traadte han snart efter med hatten i haanden ind til officeren, som han bukkede høflig for, idet han takkede for indbydelsen. Officeren syntes godt om den velopdragne gut og sad og snakkede med ham hele tiden, mens de spiste.

Officeren og hans soldater maatte snart igjen drage videre; men der kom flere gange franske tropper gjennem landsbhen; og Ludvig blev nu af stedets folk anset som en ren størrelse. Mere end engang hændte det, at der opstod uenighed i husene mellem disses beboere og de franske, fordi man ikke kunde forstaa hberandres sprog; man hentede da Ludvig, og han bragte ofte ved nogle faa ord alt i orden. Ikke saa faa gange stod den lille gut under den store lindetrø som toll midt mellem de skjeggede krigere og de styrende mænd i landsbhen, og man var meget taknemmelige for den hjælp, han bragte. Mere end en afdeling kom med trodsige minner og truende blikke ind i landsbhen; men naar saa Ludvig tiltalte dem paa deres mødermaal, lysnede deres ansigt, og mangen ubehagelighed blev paa den maade forhindret.

Bønderne forstod ogsaa, hvilke tjenester Ludvig gjorde dem. „Hvis Ludvig ikke havde været, vilde der ofte være gaaet os galt“, sagde de. Der blev derfor forslaaet, at da Lorents allerede havde i huset en franskmand, som var dem alle til saadan nytte, saa skulde han slippe for fremtiden at have franske soldater hos sig, og dette var selvfølgelig en ikke liden lettelse for den brave mand, som kunde have nok med at staae mad til sin talrige barneskole.

9. Den saarede.

Krigen kom stadig nærmere og nærmere. Frankmændene hadde besat den skovrige egn, hvori landsbhen laa, og de tytte søgte at fordrive dem derfra. Ikke langt fra landsbhen paa den anden side af søen i en sumpig med buske beboet egn blev der en heftig kamp. Folk stod i store flokke paa en bakke udenfor landsbhen og saa paa kampen; man kunde uophørlig høre skydning, derimod var det paa grund af krudtrøgen og den lange afstand ikke altid saa godt at se de kjæmpende.

Ludvig var en af de første, som var sprunget op paa den nævnte bakke. Med bankende hjerte betragtede han ivrig kampen; dog var det, som om hvert skud gik ham gjennem hjertet, naar han tænkte paa, at det kanske kostede et af hans medmennesker livet. Saaledes blev han staaende bleg og ubevægelig og uden at si et ord. Kun udtaalte han engang sin forundring over, at man først hørte knaldene fra geværene en stund efter, at man hadde seet blinket.

Fegtingen varede til sent paa aftenen. Da det begyndte at mørkne, og lyden af skydningen stadig var bleven fjernere og fjernere, kom en bonde fra den kant, hvor kampen hadde staaget, og fortalte med blegt ansigt og skjælvende stemme, hvad han vidste. „Det var nær gaaet galt med mig“, sagde han. „Jeg vandrede rolig henad veien; da begyndte det med engang at knalde paa begge sider af mig; jeg var kommen midt imellem de to kjæmpende posters ild; kuglerne peb forbi mig baade tilhøire og tilvenstre. Fuldt af skræk og angst krøb jeg ind bag en buss og gjemte mig der, indtil de stridende var komne væk. Paa veien hid“, tilspøiede han, „saa jeg en saaret fransk officer; jeg skulde gjerne have hjulpet ham; men jeg var glad ved at slippe levende fra det og skyndte mig videre, alt hvad jeg kunde.“

Da Ludvig hørte dette, bad han, at man endelig maatte gaa ud og hjelpe den saarede.

Nogle af bønderne syntes ogsaa at være villig dertil. Men den samme Kral, der engang før hadde vist sig saa fiendtlig mod Ludvig og Lorents, raabte: „Nei, det vilde være et meningsløst uvøystykke! Jeg synes, at skydningen atter kommer nærmere. Hører I da ikke, hvorledes det knalder henne i skoven? Hvor let kunde ikke en af eder blive rammet af en kugle. Naar kampen er tilende, saa vil de seirende nok sørge for de saarede; vi behøver ikke at gjøre det.“

Efter dette vovede ingen af bønderne at bringe den saarede officer hjælp. Da skydningen holdt op, spredte de sig og gik hjem. Ludvig vilde imidlertid ikke gaa ind; han blev ængstelig staaende og lytte. Geværilden var nu ganske sluttet, og en uhyggelig stilhed hvilede over egnen. Da syntes han pludselig fra det fjerne ligesom at høre nogen raabe om hjælp; han hørte raabene gjentages gang paa gang. Den brave gut hadde et varmefølsende hjerte ligeoverfor alle, men især ligeoverfor sine landsmænd. Han kunde derfor ikke længere blive staaende stille. Han sprang nedad bakken og skyndte sig hen langs søen i den retning, hvorfra han hadde hørt raabene. Tilslut fandt han en fransk officer liggende under et træ; han laa der dødbleg paa den sumpige jordbund; det var en ungt menneske; kuglen hadde saaret ham haardt i den høire fod og hverken den eller fiende hadde i den heftige kamp kunnet hjelpe ham.

(Fortsættes.)

Krigsskib paa øvre Kongo.

[Med billede.]

Det er en scene fra den store Kongoflod i Vestafrika, som vort billede fremstiller. I baggrunden sees vældige palmer og andre sydens træer, og midt paa floden nærmer sig et af de indfødtes krigsskibe. Den berømte opdagelsesrejsende Stanley giver os følgende skildring af sit møde med et saadant skib:

„En uhyre kano nærmede sig. Paa begge sider stod 40 rorskarle oprejste og drev skibet frem med afsmalte aarerslag. Paa et slags platform i baugen stod ti udvalgte unge krigere med hovedpynt af røde og graa papegøiefjær. I bagstavnen styrede otte mand med lange aarer, der var smykkede med elfenbenskugler ved haandgrebet. Ti høvdinge springer ordnende og opmuntrende frem og tilbage mellem baugen og agterstavnen. Tykke frynser af hvide palmetrevler hænger slærende ned fra baugen til pynt. Dertil drønner fra land og fra de andre skibe trommerne; hornene stralder, og tusende stemmer opløfter sig i en klingrende vild krigsang. Kanoen farer frem med voldsomhed; vandet stummer og bruser om baugen.“

Det synes at være et farligt møde selv for en mand som Stanley; men blandt den tætte skare krigere maatte en kraftig gevær-salve gjøre en forfærdelig virkning, og med sine ildvaaben jager han snart sine modstandere paa flugt.

August, som stadig vilde klyve.

„August, August! Pas dig, ellers kan du falde ned og slaa dig!“

Det var ikke første gang, August havde faaet denne formaning. Den negang havde han krøbet op og sat sig i vinduestarmen for at se paa en del gutter lege nede i gaden.

„Hvor ofte har jeg ikke forbudt dig at klyve op paa stole og borde. Hvis du ikke lærer dig til mere lydighed, kan der gjerne komme til at ske en ulykke engang.“

August lovede bod og bedring; men moderen var neppe gaaet ud, før han fløv helt

op paa tomoden for at faa fat i noget legetøj, som stod der. Kort sagt, alle formaninger var aldeles uhyttinge ligeoverfor ham. Hidtil havde hans ulyhigheder ingen farlige følger haft, men ud paa høsten skulde han faa erfare sandheden af det gamle ord: Af skade bliver man klog.

Ude i haven stod der et stort prægtigt æbletræ. Æblerne var modne, og en morgen kom en mand med en stige, som han satte op mod træet, og han begyndte at høste den deilige frugt. August stod og saa paa. Han bad om, at ogsaa han maatte faa lov til at komme op paa stigen; men dertil blev der svaret nei.

August ventede, til manden gik hjem for at spise middag, og da han var alene i haven, skyndte han sig hen til træet og var snart øverst oppe paa stigen. De nærmeste æbler var imidlertid allerede høstede; men paa en af grenene fik han vie paa et mere end almindelig deeligt æble; ulykkeligvis hang det yderst paa grenen; men det kunde vel ikke være saa vanskeligt at krybe saa langt.

Hadde August handlet klogelig, saa var han gaaet ned af stigen igjen og havde ladet æblet hænge, hvor det var; men saa klog var han desværre ikke; han klatrede forsigtig udover grenen; nu var han næsten fremme ved æblet og rakte haanden ud for at gribe det — men hums faldt han til marken; han havde tabt ligevegten.

Det var et noksaa høit fald for en saadan liden gut, og han blev liggende og strige ynkelig; han havde nemlig brullet benet. Til sidst hørte man inde i huset hans skrig og fik baaret ham ind; men han fik lide voldsomme smerter, maatte ligge tilsængs i ugevis, og hvad der var endnu værre: han blev aldrig ganske god i benet, men haltede altid; som følge deraf kunde han aldrig blive med i gymnastikken paa skolen, som han paa forhaand havde anset for det morsomste fag, man havde.

Opl. paa gaader i nr. 5.

Gaade: Sylte. — tvi.

Hovedbrud: 1. Kristiansund. 2. Egersund.
3. Kongsvinger.

Billedgaade. Vi bor godt og trygt mellem
fø og fjeld.